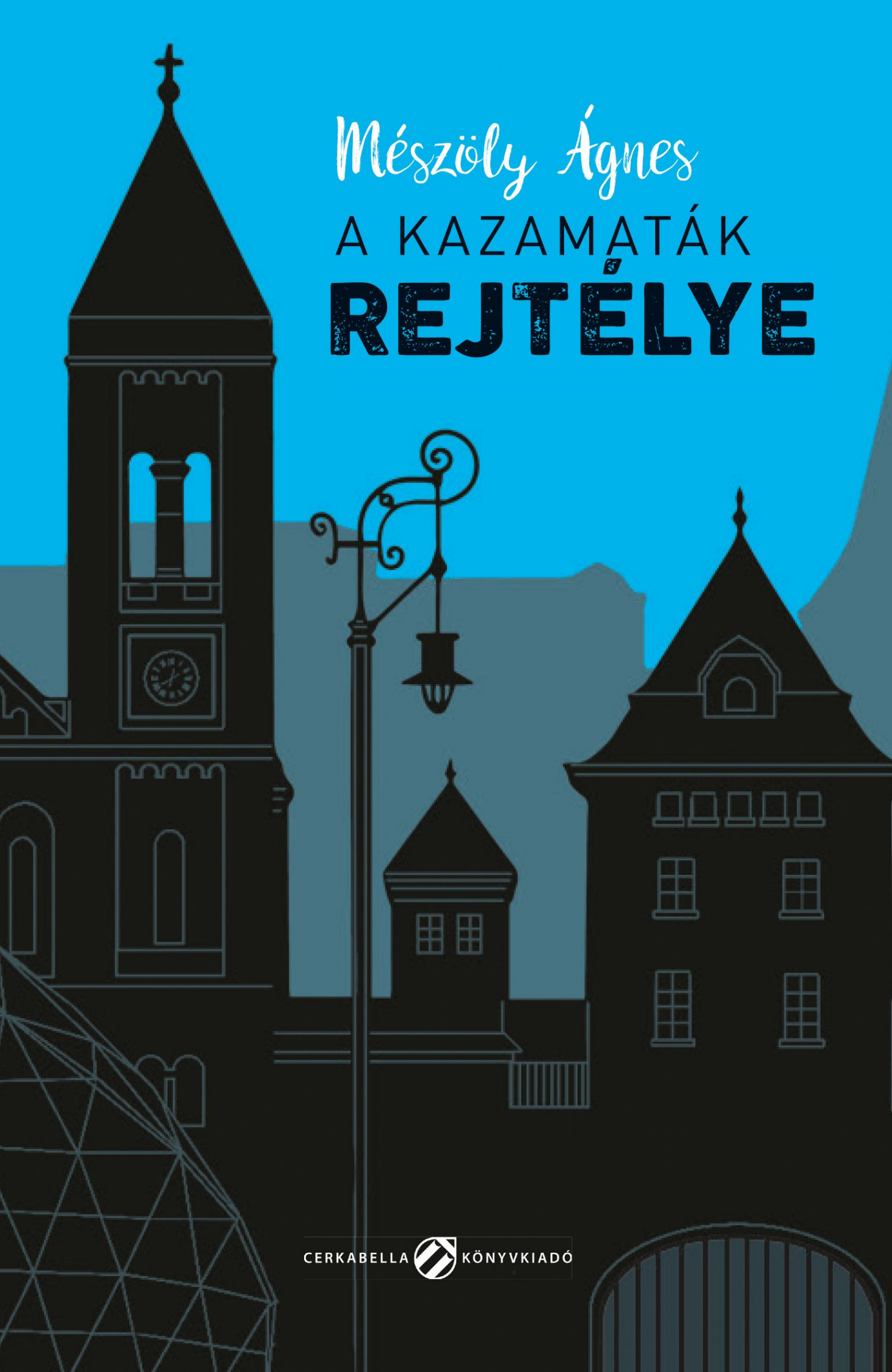

Mészöly Ágnes

A KAZAMÁTÁK

REJTÉLYE

Mészöly Ágnes
A KAZAMATÁK
REJTÉLYE

A kötet megjelenését támogatta a

Nemzeti
Kulturális
Alap

A projekt a Budapest 150 emlékév részeként,
a Pro Cultura Urbis Közalapítvány anyagi
támogatásával valósul meg.

Külön köszönet Szállási Zoltánnak.

© Mészöly Ágnes

© Cerkabella Könyvkiadó, 2024

Felelős kiadó: Nyulas Ágnes

Felelős szerkesztő: Lovász Andrea

Borító: Koppány Csenge, Szabó Imola Julianna

Olvasószerkesztő: Gergely Julianna

Nyomdai előkészítés: Varga Tamás

Nyomta és kötötte a Dürer Nyomda Kft. Gyulán 2024-ben.

Felelős vezető: Aggod István ügyvezető igazgató

ISBN 978-615-6630-32-2

www.cerkabella.hu

Mészöly Ágnes

A KAZAMATÁK

REJTÉLYE

A kupolák titka

rövid összefoglalás

Hárs Dóra – a Somogyi Béla Utcai Általános Iskola nyolcadik osztályának egyik legnépszerűbb diákja – élete darabokra hullik, amikor kisöccse egy szerencsétlen véletlen során sem nem ember/sem nem kísértet lénnyé változik. A dologról ráadásul az osztály csodabogara, Seress Panni tehet. Panninak és Dórának három napja van, hogy visszafordítsák a folyamatot, és megmentsek a kisfiút. Ez nem is tűnik különösebben nehéznek, hiszen Panninak különleges képességei vannak: olvasni tudja az emberek gondolatait, a viselkedésüket is könnyen befolyásolja, sőt, a teleportálás sem jelent számára nagy kihívást. Ám kiderül, hogy eközben meg kell küzdeniük egy hasonló képességekkel rendelkező, gátlástalan újságíróval, Sipeki Zsolttal és politikus főnökével, aki át akarja venni az irányítást Budapest felett.

Az idő szorít, így a két lány elfogadja HB – egy celeb-színésznő elkényeztetett fiacskája – és Szasa – Dóra matekzszeni padtársa – segítségét, sőt, sikerül elnyerniük Sipeki Zsolt ikertestvérének, Péternek a támogatását is.

A kaland során Dóráék szembesülnek az anyagi világ mögött rejtőző dimenzió lakóival: a méltóságteljes Örzőkkel és a félelmetes Rablókkal, akik az elhunytak lelkét kísérik a nemlétbe – vagy éppen semmisítik meg.

A négy gyerek minden bátorságára és kitartására szükség van, hiszen ellenfeleik nem válogatnak az eszközökben, ha céljaik eléréséről van szó: akár a Rablókkal is szövetkeznek.

Bár Dóráéknak, a kisfiú életén kívül, Szasa bebörtönzött

édesapjának a szabadságát is sikerül visszaszerezni, sőt, Sipeki Zsoltot és megbízóját is kivonják a forgalomból, nagy árat fizetnek a sikerért. Péter az utolsó pillanatban cserbenhagyja őket, Panni pedig a végső szertartásban elveszíti az erejét, így nem tudja többé használni a képességeit. Bár eddig semmi másra nem vágyott, mint arra, hogy normális kamaszként élhessen, nem tud mit kezdeni az új helyzettel, pedig életében először úgy érezheti, hogy igazi barátokra tett szert.

Dóra és Szasa közben egymásra talál. HB pedig rájön, hogy a kalandjaik fantasy-sorozatnak is beillenének – egy angol kreatív stúdióval el is kezdi fejleszteni a forgatókönyvet.

egy lecsúszott ember

Azt hitte, néhány hét alatt elmúlik az elkeseredettség. Hogy új életet kezdhet. „Ha egy ajtó becsukódik, megnyílik egy másik”; „Mindegy, milyen nap volt tegnap, ma minden jobbra válhat”; „Az élet legnagyobb ajándéka az újrakezdés lehetősége”.

Na persze.

Úgy érezte, mindent elvettek tőle. Bármennyire próbált megfelelni az elvárásoknak, megtenni, amit meg kellett, ez nem volt elég. Újra egyedül volt. Akit istenített, eltűnt az életéből. Cserbenhagyta. Akik nemrég a kegyeit keresték, mostanában elfordultak, ha szembement velük az utcán.

Eddigi, táncteremnek is beillő fürdőszobájának ablakából végignézett a budai Várnegyed cseréppel fedett háztetőin, és elfacsarodott a szíve. Nem tudott könnyen elszakadni a látványtól. Hiszen talán ez az utolsó alkalom, hogy rácsodálkozhat a zsúfolt város feletti végtelen égboltra. Ha ma becsukja maga mögött egykori otthona – az elegáns és tágas loft-albérlet – ajtaját...

Akkor, persze, kinyílik egy másik.

A szuteréné, amit szánalomból ajánlott fel a főbérelője, amikor kiderült, hogy nem tudja tovább fizetni a lakbért. Amiért még hálásnak is kellett lennie, pedig annyi pénzért, amit a tulaj a földalatti lyukért kért, a főváros bármely más negyedében egy egész lakást kapott volna.

De ő ragaszkodott ehhez a helyhez. Ennél többet viszont nem engedhetett meg magának. Régi munkakörében nem volt többé számára hely, a tartalékai pedig még az alacsonyabb lakbérrel is csak nyár végéig elegendőek.

Addig be kell teljesítenie a bosszúját.

És, hála egykori mentora örökségének, most már azt is tudja, hogyan érhet célt.

Az ablaktalan helyiség a föld alatt volt, utoljára a török időkben lehetett felújítva, és a hátsó falát egy utólag befalazott boltív tette, ha lehet, még félelmetesebbé. A fürdőszobát egy elfüggönyözött vécé és egy csap jelentette, a konyhát pedig egy kempingasztalra állított kétlapos villanyrezsó.

Ágynak jó lesz a jógamatrac. Mostanában úgysem lesz kedve meditálni.

Élni ugyan nem lehet ilyen helyen, de bosszúállásra alkalmas.

Még egyszer végignézett a pazar kilátáson, aztán elfordult az ablaktól. Leöblítette a mosdó pereméről a hajfesték utolsó cseppjeit, gondosan elzárta a csapot, és lerázta a hideg vizet a kezéről. Belenézett a tükörbe, melyben annyi boldog, fáradt és sikeres nap után látta már magát, és amely az elmúlt pár órában tanúja volt az átalakulásának.

– Helló, Éva – köszöntötte új önmagát.

Aztán lekapcsolt minden villanyt, kisétált a régi életéből, és a ház fehér márványlépcsőjén elindult lefelé, a félhomályba.

a gyerekkor vége

– Előbb-utóbb úgyis fel kell állnod – mondta magának Seress Panni, és megpróbált belekapaszkodni a vécépapírtartóba. – Nem töltheted az egész ballagási bankettet a klotyóban.

Tudta, hogy percekben belül belép a mosdóba Dóra vagy Rafi. Úgy csinálnak majd, mintha csak pisilni akarnának, és nem azért jöttek volna, hogy ellenőrizték, él-e még. És ő is úgy csinál majd, mintha nem tudná, mennyire aggódnak érte, és azt mondja, nincs baj, nincs rosszul, pedig most hányta ki az egész vacsoráját. Cserébe a barátnői eljátsszák, hogy nem veszik észre, mennyire sápadt, és visszaviszik táncolni, ő meg önfeledtnek fog tűnni és féktelennek, ugrál majd és énekel, és talán kicsit túl hangos is lesz, szóval HB kirángatja majd a körből, hoz neki egy cidert, amit az anyukája hírnevét kihasználva kunyerál ki a pultos csajtól.

És ő végtelenül hálás lesz neki, hogy végre pár percre nem kell megjátszania magát és úgy viselkednie, mint egy átlagos kamasznak, aki boldog, hogy vége a hülye általánosnak, és nyár van, és barátok vesznek körül...

Pedig tényleg barátok vesznek körül, és nyár van, és vége a hülye általánosnak. Soha életében nem volt ilyen közel ahhoz, hogy normális legyen. Eddig csak arra vágyott, hogy elmúljon róla az a nagy különbözőség. És most, amikor végre ugyanolyan, mint a többiek, mindent megtenne, hogy visszakaphassa a furcsaságait.

Hogy megint ő legyen a Lány, Akinek Képességei Vannak. Már az sem zavarná, ha Szasa varázslónak nevezné.

Nyílt az ajtó, a tánctérről beszűrődő zene hidegen pattant vissza a mosdó kórházkék csempéjéről, hogy aztán megint távoli tamtammá váljon. Panni lélegzetviasszafojtva figyelte a vécéajtó másik oldaláról hallatszó zajokat.

Ezek szerint Rafi a soros megmentő, gondolta. Ő szokott tétova türelemmel topogni, Dóra már mindenhová bekopogott volna, és ha nem kapott volna választ, gondolkodás nélkül rátörte volna az ajtót, mint a múltkor a Crystalban, amikor azt hitték, jót tesz majd neki, ha végigjárják a májusi kaland összes helyszínét.

Hát nem tett jót. Sőt, az volt az első alkalom, mikor nemcsak képletesen, hanem szó szerint is összezuhan, és a fiúknak úgy kellett hazacipelniük.

Ma ez nem történhet meg, gondolta a lány. Nem ronthatom el a barátaim ballagási bankettjét, nem tolhatom megint az orruk alá a nyomorultságomat. Most összeszedem magam, és úgy csinállok, mintha normális lennék. Mert ugyebár normális vagyok.

Nagy levegőt vett, felállt a lehajtott fedelű vécéülőkéről, és elszántan megragadta a kilincset.

– Úristen, Seress, de szarul nézel ki! – csúszott ki Cintia száján, és a kezében megállt a szempillaspirál. – Tök zöld az arcod. Rosszul vagy?

– Minden oké, csak kicsit sokat ettem – csevegett Panni, és megkapaszkodott a mosdó peremében. Végtelenül hálás volt az univerzumnak, a sorsnak, sőt még Cintiának is, hogy ő jelent meg a vécében, és nem valamelyik barátnője.

– Te mindig rengeteget zabálsz – grimaszolt Cintia, és folytatta a sminkelést. – Tudod, mennyire irigyellek, hogy minden szünetben betolsz három szendvicset? Én még a salátától is hízok. Ezen a héten egyszer sem vacsoráztam, hogy beleférjek

ebbe a gatyába. Kérsz egy kis szájfényt vagy alapozót? Egy kis sminktől jobban fogod érezni magad.

Cintia nyolc közös évük alatt összesen nem beszélt ennyit vele, már a csúfolódásokat, gonosz megjegyzéseket és aljas beszélásokat leszámítva. Most viszont, talán mert a sulis utolsó napjaiban mindenkin eluralkodott valami negédes soselátjuk-többégyenest-életérzés, még azok is kedvesebbek voltak, akik azelőtt minden ok nélkül halálra cikiztek bárkit. Panni meglepődött ezen a váratlan jófejségrohamon, de a korrektort szó nélkül elfogadta.

Egek, mennyire normális ez a helyzet is, gondolta közben.

– Te nem is tudod, mekkora mázlista vagy – folytatta Cintia. – Megállás nélkül kajálsz, és olyan vagy, mint egy pálcikaember. Mondjuk az utóbbi időben felugrott rád pár kiló, de csak jobban nézel ki tőle, már nem olyan, mintha két ropi lenne karok helyett a pólódban, érted. Csajosabb lettél. Bár a hajaddal csinálhatnál valamit, elég gáz, hogy a töve teljesen ősz, úgy nézel ki, már bocs, mint egy igénytelen nagymama...

– Leszállnál Panniról? – hallatszott az ajtóból Hárs Dóra hangja.

Panni és Cintia észre sem vették, mikor nyitott be.

– Miért kell állandóan cikizni valakit? Képtelen vagy anélkül létezni, hogy beszólogass...

– Állj már le, Hárs, senki nem szólt be senkinek! – fordult egykori legjobb barátnője felé Cintia. – Csak dumálunk. Épp azt mondtam neki, hogy jól néz ki mostanában.

– Elég érdekesen tudsz bókolni – húzta a száját Dóra, és odalépett Panni mögé, mintha meg akarná védeni. – Az igénytelen nagymama mióta dicséret?

– Hagyd, Dóra, minden oké! – nyugtatta a magas, göndör-szőke lányt a kicsi, ősz hajú. – Még korrektort is adott.

Gyere, menjünk vissza a többiekhez. Cinti, kösz a cuccot, tényleg jobban érzem magam!

Cintia morgott valamit, amit éppen annyira lehetett „szívesen”-nek érteni, mint bármiféle durva sértésnek, Dóra pedig két kézzel megfogta Panni vállait, és kitolta a mosdóból.

Az ajtón kívül mellbe vágta őket a zene, Panni meg is szédült egy pillanatra a hangzavartól és a fényektől, de összeszedte magát, és elindult az asztal felé, ahol HB és Szasa üldögélt.

– Minden oké? – kiabálta túl a zenét egyszerre a két fiú.

– Persze, mi baj lenne? – kérdezett vissza szintén kiabálva Panni. – Rafi?

– Táncol – mutatott a tömegbe HB.

– Mi nem megyünk? – kérdezte Dóra.

– Ha muszáj – vigyorodott el Szasa, és az asztalra támaszkodva, mintha nehezeire esne megmozdulni, felemelkedett a székről. Persze mindenki tudta, hogy csak megjátssza magát, és egész este arra várt, hogy végre tombolhasson egy kicsit.

Mire beértek a táncterre, a DJ lekeverte az aktuális nyári slágert, és elindított egy ősrégi party-himnuszt. Rafi előkerült a tömegből, és szó szerint Panni nyakába ugrott.

– Örülök, hogy minden oké – kiabálta a másik lány fülébe, aztán elkezdett teljes erőbedobással táncolni.

Panni kipréselt magából egy mosolyt.

Ha minden rendben lenne, nem ismételnének folyton azt, hogy minden rendben, gondolta, aztán lélekben vállat vont, és bedobta magát a buliba.

*

– Nem hiszem el, hogy máris haza kell mennünk! Még csak tíz óra van! Nem vagyunk már gyerekek! – nyafogott Dominika. A biztonsági őrköt azonban nem hatotta meg, kedvesen, de határozottan terelték kifelé a bankettezőket a romkocsmából.

A bejárat előtt kisebb-nagyobb csoportokban tébláboltak az egykori nyolcadikosok, néhányan a tanárokkal trécseltek, búcsúzkodtak, és beszálltak a járda mellett sorakozó anyavagy városi taxik egyikébe. Az osztály bevállalósabb tagjai azon vitatkoztak, hogy hol folytassák a bulizást, de olyanok is voltak, akik csak álldogáltak a júniusi estében, és fogalmuk sem volt róla, mit kezdjenek magukkal.

– Feljöttek hozzánk? – kérdezte HB a barátait. – Anyám vidéken van hétvégén, üres a lakás.

– Akkor mégsem lakik nálatok Péter? – csodálkozott Dóra. – A héten olvastam, hogy „Az ünnepelt színésznő és a sztárriporter közös jövőt tervez – vajon esküvő követi az összeköltözést?”

HB pillantásától egy gyengébb lelkű egyén azonnal megsemmisült volna. Még Panni és Rafi is behúzták a nyakukat. Dóra is érezte a neheztelést, de esze ágában sem volt visszakozni.

– Benne volt a Storyban... még arról is nyilatkozott az anyukád, hogy milyen jól kijöttek az új...

– Muszáj minden hülyeséget elolvasnod? – csattant fel HB. Szasa finoman megfogta Dóra vállát, de a lány folytatta.

– Nehéz nem belefutni – magyarázta –, a fodrászatban hat pletykalapból négy címlapján ő mosolyog.

– Hagyd már békén, tudod, mennyire utálja ezt az egészet – kelt Rafi HB védelmére, fel sem nézve a telefonjából. Valakivel parázs vitát folytatott, és vesztésre állhatott, mert egy utolsó üzenet után sóhajtvá zsebre vágta a készüléket.

– Persze, tudom – mondta Dóra. – Csak fura azt olvasni, hogy „hatalmas öröm, hogy a kisfiam és a szerelmem tökéletesen megértik egymást”, meg Pétertől, hogy „Tímea fiát saját gyermekemnek érzem”, főleg azok után, hogy milyen mocsok volt velünk.

– Megölöm azt a szemétládát – sziszegett HB. – Lehet, hogy az anyámat is. Jó, persze nem... De szerinted én ezt élvezem?

– Persze nem tehetsz róla – felelt békülékenyen Dóra. – Szóval bocs. Csak semmi kedvem összefutni Sipeki Péterrel. Ha esetleg az interjú után két perccel nem kezd el karriert építeni, hanem...

– Nem ő tehet róla, hogy kripli lettem – mondta halkan Panni.

– Mindegy, nekem akkor sincs kedven jópofizni vele – csökönyösködött Dóra.

– Mondjuk nekem sem – tette hozzá komoran Szasa. – A múltkor először köszönni is elfelejtett, aztán nekiállt haverkodni... a végén meg kiderült, hogy csak az apámmal akar interjút csinálni.

– Nekem ne mondjátok, mekkora gyík – legyintett a másik srác. – De nem kell parázni, amikor anyám nincs otthon, be sem teszi a lábát. Egyébként is, mostanában anyu dekkol nála. Szóval jöhettek nyugodtan. Már ha van kedvetek...

– Nekünk csak éjfélre kell hazaérnünk – nézett össze Szasa és Dóra.

– Hazaszólok a nagyinak – vette elő a telefonját Panni.

– Értem mindjárt itt van apu. Azt írta, már elindult. De biztos sikerül megfűzni, hogy engedjen el – mondta magabiztosan Rafi.

*

Panni nagymamája ragaszkodott hozzá, hogy a lány hazamenjen, és Rafi apukája sem akart hallani semmiféle afterpartiról. Nem azért kocsikázott be Kispestről, mondta, hogy utána visszakocsikázzon, aztán egy óra múlva indulhasson újra, hogy összeszedje egyszem lányát. Rafi duzzogva beült az autóba, és grimaszolva integetett a járdán tébláboló osztálytársaknak. Dóra és Szasa nem merte Pannit egyedül elengedni, inkább úgy döntöttek, hogy ők is elindulnak, vissza a Blaha Lujza tér felé. HB egy ideig velük tartott a szinte néptelen Rákóczi úton. Szó

nélkül baktattak, de ez a csönd most nem jóféle, puha együtt-hallgatás volt, hanem nyikorgós, kínos feszengés. Dórának közepesen mentek, kézenfogva, HB zsebre tett öklökkel gyalogolt a lány másik oldalán, Panni pedig Szasa és a házak közé szorult. Picinek és jelentéktelennek érezte magát a hórihorgas srác és a sötétbe nyújtózó falak között, és újra elborították az éjszakánál is feketébb gondolatok.

Pár héttel ezelőtt még képes volt arra, hogy a budapesti Rákóczi útról egy szemvillanás alatt teleportáljon a sopronira vagy a debrecenire. Akár a barátait is magával vihetette. Csak egy üveg mogyorókrém kellett hozzá. Eszébe jutott, mennyit hisztizett a többieknek a Nutella miatt... hogy HB milyen elismerően nézett rá, amikor először vitte őket Pécsre, és hogy aggódtak Dórával, amikor összeesett Sipeki Péter háza előtt. És mennyire más volt az az aggódás, mint a mostani.

Ha nem lett volna az a nyomorult szertartás... Akkor Boti most kupolákként lebegne a bérház padlásán. Bár, ha jobban belegondol, a saját nagyapja miatt akkor is belekezdett volna a szertartásba, ha nem a Dóra öccsét kell megmenteni, viszont akkor nem lettek volna mellette a barátai, és jó eséllyel nemcsak az erejétől fosztották volna meg az Őrzők, hanem az életétől is. A lelkét pedig szétmarcangolták volna a prédára leső Rablók... még belegondolni is rossz.

Végül is egész olcsón megúsza. Egyetlen képességet tudott használni a szertartás óta, de az is inkább bosszantotta: továbbra is látta az embereket körülvevő színes fényburkot. Így még nehezebb volt elfeledkeznie a veszteségeiről, de legalább nem érezte kirekesztve magát, amikor a barátai a járókelők aurája alapján tippelgettek, ki miféle ember lehet. Egyetlen dolog volt, amit egy pillanatig sem hiányolt, sőt, kifejezetten örült neki: hogy nem látja a dimenziók közötti lényeket. Még a jelenlétüket sem érzi, pedig biztosan itt ólálkodnak valahol.

Lehet, hogy jobb is így. Csak meg kell tanulnia, hogyan kell normálisan élni.

Egy normális ember például örül a barátai örömének. És érdeklődik irántuk, nem csak a saját vekengésével van elfoglalva.

– Tényleg, HB, hogy állsz a forgatókönyvvel? – perdült át váratlanul a járda másik oldalára.

– Á, ez még nem az igazi forgatókönyv – felelt a fiú és egy másodperc alatt öt centit nőtt, pedig csak kihúzta magát. – Először ki kell dolgoznom az epizódokra lebontott cselekményt. Egy szingapúri lány elkezdte a karaktervázlatokat, de nem tetszettek a rajzai, pedig ő a csapat első számú designere. De nem hasonlítottak ránk a figurák, és én szeretném, ha rólunk szólna ez az egész, szóval most Rafitól is kérnek próbarajzokat.

– Csak azért, mert neked nem tetszettek? – ámult a lány.

– Persze, végül is én vagyok az ötletgazda – magyarázta HB.

Panninak nem kellett több kérdést feltennie, a fiúból ömlött a szó. Dóra és Szasa is egyre lelkesebben hallgatta, néha ugyan félbeszakították, amikor nem értettek egy-egy rajzfilmes szak kifejezést, és HB angyal türelemmel és lelkesen mindent elmagyarázott.

Mire elérkeztek a Blahához, Panni is jó kedvre derült. Még az „utolsó közös általános iskolás szelfibe” is beállt, amit Dóra a Meki előtt lőtt négyükről, és amit természetesen azonnal kitett a sztorijába, gondosan beteggelve minden szereplőt.

*

– Akkor most mindenki haza? – kérdezte végül az aluljáróban Szasa.

– Én nem sietek sehova – vonogatta a vállát HB.

– Nekem muszáj... a nagy aggódik értem, mióta nem tudom megvédeni magam – komorult el megint Panni tekintete.

– Én is mennék inkább – ásított nagyot Dóra. – Holnap

délután lesz egy barátságos meccsünk, és nem akarok használhatatlan lenni. Megvárjuk veled a villamost, HB?

– Szerintem inkább sétálok... járok egyet a Duna-parton.

– Megyek veled, oké? – kérdezte a másik fiú. – Annyit küzdöttem apámékkal, hogy elengedjenek éjfélig, arcvesztés lenne hazakullogni fél tizenegykor.

– Oké, akkor hétfőn a suliban – kezdte Panni, aztán kényszeredetten elnevette magát. – De hülye vagyok, többet nem is megyünk suliba!

– De azért találkozni még fogunk – mondták a kelleténél kicsivel gyorsabban a többiek. Aztán a fiúk felajánlották, hogy elkísérik őket a házig, de a lányok lebeszélték róla őket, aztán Panni és HB szárnyaszegetten topogott, míg Dóra és Szasa búcsúzkodtak, végül végre elindultak az aluljáró két ellentétes oldali kijárata felé.

Mielőtt elérték volna a lépcsőt, Dóra még jópárszor hátrafordult, nézte, hogy Szasa is visszanéz-e, aztán amikor találkozott a tekintete a fiúéval, örült integetésbe és puszidobálásba kezdett. Így viszont nem nézett a lába elé, és majdnem hasra esett az első lépcsőfokon.

– Tiszta dilisek vagytok – jegyezte meg Panni, miközben elkapta Dóra karját.

– Nem vagyunk dilisek, csak...

– Szerelmesek?

Dóra válasz helyett fülig pirult.

– Még mindig alig hiszem el ezt az egészet – mondta végül, amikor felértek a lépcső tetejére. – Olyan volt ez a három hét, mintha álmodnék... mintha nem is én lennék, érted?

– Hát, ezzel én is így vagyok – sóhajtott Panni, és beütötte a kaputelefonba az ajtónyitó kódot.

– Jaj, ne haragudj, nem akartalak megbántani! – kapta a szája elé a kezét Dóra. – Bocs, tők figyelmetlen vagyok...

– Egyáltalán nem vagy figyelmetlen – rázta a fejét a másik, miközben betolta a kaput. Tudta, hogy a legjobb lenne, ha nem folytatná, de képtelen volt elhallgatni, a szavak ugyanúgy ömlöttek ki a száján, ahogy pár órával azelőtt a megemésztetlen vacsora darabjai. – Sőt, annyira szuperfigyelmesek vagytok, hogy az már idegesítő. És megalázó. Tök jó lenne, ha hagynátok élni, és nem kellene folyamatosan azt éreznem, hogy egy szerencsétlen rokkant vagyok, akit állandóan félteni meg figyelni kell.

– De mi csak aggódunk. És szeretnénk segíteni. Mert mondjuk úgy érezzük, hogy mi tehetünk az egészről – magyarázkodott Dóra földbe gyökerezett lábbal. A keze még mindig az ajtókilincsre tapadt, mintha abba kapaszkodna.

– De hát ezt már ezerszer megbeszéltük! – csattant fel a másik. A hangja visszhangzott az üres lépcsőházban, és Panni úgy érezte, hogy nem is ő beszél, hanem valami keserű szörnyeteg kiabál ki a testéből. Szeretette volna visszanyelni azt is, amit azelőtt mondott, de elvesztette az irányítást a hangja felett. – Nem tehattetek semmiről. Ha nem vagytok ott, még rosszabbul jártam volna. Bla-bla-bla... hányszor mondjam még el? Hányszor mondjam még el, hogy végre békén hagyjatok?

– Nem is azért csináljuk... hanem mert a barátaid...

– Ha igazán a barátaim lennétek, akkor észrevennétek, mennyire megalázó ez az egész! Hogy mennyire pocsék folyamatosan a nagy boldogságokat nézni! HB semmi másról nem tud beszélni, csak az idióta sorozatáról, Rafi úgy ugrál körülötte, mint egy lökött kölyökkutya, ti meg egyszerűen röhöjések vagytok az idióta nagy szerelmetekkel. Közben meg úgy viselkedtek velem, mint akit pelenkázni kell. A vécére sem mehetek egyedül...

– Talán azért, mert az utóbbi két hétben háromszor is... – dadogott Dóra.

– Semmi közötök hozzá! – kiabált most már Panni, aztán sarkon fordult, és elindult felfelé a lépcsőn. A szemét elhomályosították a könnyek, még kettőt sem lépett, és most ő botlott el. Egy pillanatig biztos volt benne, hogy Dóra elkapja majd, de aztán meghallotta a mágneszár hangját, majd az ajtó dörrenését, ahogy a barátnője bevágja maga után.